

N:o 29.

Af Herr Wallenberg: Om förhöjning af de värfvade soldaternas aflöning.

Det säges att vi stå på gränsen emellan det befintliga nationalförsvaret som grundat sig på indelta armén, och ett nytt försvarssystem, som skall komma att grundas på en värfvad armé. Under föregående öfverläggningar inom Riksdagen i denna viktiga fråga hafva värdefulla försäkringar blifvit gifna, att man framdeles icke skulle fästa sig vid de kostnader, som kunde uppkomma derigenom, att den värfvade soldaten icke komme i åtnjutande af fördelen af egen bostad och följaktligen sannolikt fordrade en förhöjd aflöning.

Men om man är så villig att liberalt behandla den värfvade armé, som framdeles skall komma att uppsättas, så bör man väl icke tveka att tillgodose de värfvade trupper, som redan finnas, och att förutna dessa skälig aflöning.

Förhållandet är nu, att en soldat vid gardena, artilleriet m. fl. värfvade corps er endast uppbär 6 kronor såsom aflöning i månaden. Han får dertill mat och kläder. Det är visst sant att uniformen kostar kronan mer än en vanlig kroppsarbeters beklädnad kostar honom, men detta bör icke vara tillräcklig anledning att allt för mycket nedpressa soldatens penningaflöning, som är den enda tillgång öfver hvilken han kan förfoga. När man betänker att den vanliga tjenstetiden är sex år af mannens kraftfullaste ålder, så borde det vara så ställt, att hvarje soldat under denna tid kunde sammanspara något så när lika stor sparpenning som en annan ordentlig kroppsarbetare kan göra. Såsom en högst beklaglig företeelse har anförts, att afskedstagande soldater nog ofta förekomma i polisens anteckningsrullor, men detta förhållande torde i viss mån kunna tillskrivas, att de icke blifvit satta i tillfälle att under tjenstetiden spara så, att de vid utträddet ur tjensten icke behöfde börja ett annat yrke med två tomma händer. Såsom ett slående bevis på att den nu fastställda aflöningen är otillräcklig må anföras det förhållandet, att, när liflighet i handeln rådde, uppkommo under

en längre tid inom de tre artilleriregementena mer än sex hundra vakanser, emedan den afföning och de öfriga förmåner, kronan kunde erbjuda, voro i jemförelse med hvad en vanlig arbetskarl kunde förtjena så ringa, att kronan blef utan tillräckligt antal soldater, till dess dåliga tider ånyo inträffade. Nu kan man väl fråga, om detta system är att bygga på eller om meningen endast är, att det bestämda antalet soldater endast bör hållas fulltaligt, när de kunna erhållas för en ringa penning eller när arbetare taga sin tillflykt till kasernen, icke af fallenhet för krigaryrket, utan blott såsom nödfallsutväg under inträffad arbetslöshet.

Mig synes det vara förenligt med klokhet och rättvisa att förutgå den värfvade soldaten en måttlig, men skälig afföning för det han ställt alla sina krafter till kronans förfogande.

Jag vågar därför förvårdsamt hemställa, det Riksdagen behagade besluta, att förutom öfriga nu innehafvande förmåner samtliga värfvade soldaters aflöning må höjas från 6 kronor till 15 kronor per månad och att afföningen efter denna beräkningsgrund skall utgå från och med den 1 Januari 1882.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1881.

A. O. Wallenberg.
